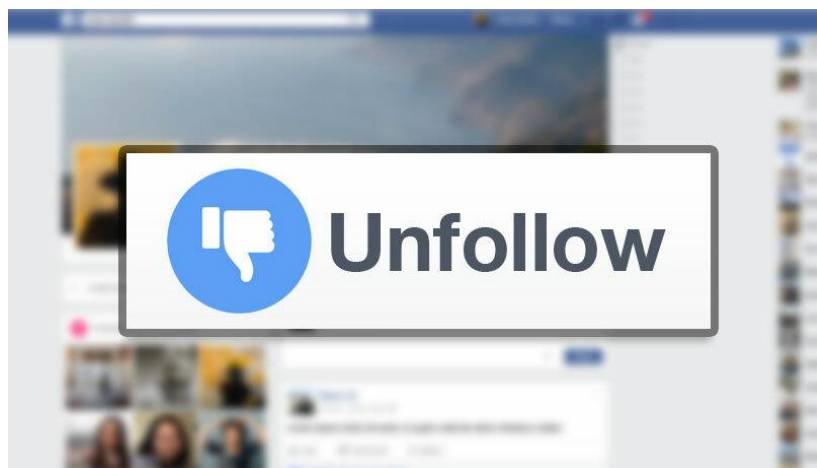

>>> อย่าให้โลกออนไลน์ ทำให้เราสร้างความแปลกปลอมใส่กัน <<<

ในสมัยหนึ่งก่อนหน้าที่เราจะมีโลกอีกใบที่เรียกกันว่า “โลกออนไลน์” เหมือนเช่นวันนี้ ใครจะโกรธเคืองใครก็เป็นเรื่องส่วนตัว ใครจะเลิกลาห่างหายจากกันไปเหตุเพราะความคิดเห็นไม่ตรงกันก็จากลากันไปอย่างเงียบ ๆ ไม่ต้องให้เป็นข่าว แล้วมานั่งแกลงข่าว มาสมัยนี้เพียงแค่การ unfollow กดเลิกติดตามกันในสื่อโซเชียลก็กลายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต ต้องขุดคุ้ยหาสาเหตุ เขาทะเลาะกันเขาต้องมีอะไรขัดกัน นักข่าวก็ละเลงเพลงใส่สีสี้นตามจังหวะหวังผลอย่างเมามัน ทำไมวันนี้เราปล่อยให้โลกออนไลน์มันกลืนกินขนาดนี้ สร้างความเกลียดชัง สร้างการนิโทษาธารณะ ในขณะที่บางคนก็ฉวยเอาจุดนี้สร้างกระแส สร้างราคาความเด่นดัง เป็นการสมรู้ร่วมคิด สร้างให้เกิดเรื่อง เพื่อผู้คนจะไม่ลืมเตือนตน ฉะนั้นแล้วบางสิ่งในโลกเสมือนจริงก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อถือทั้งหมด มันก็แค่พื้นที่ทิพย์ ปลอม ๆ ทุ่งโล่ง ๆ ที่ให้ใครสร้างอะไรก็ได้ตามความอยาก ตามความเห็นแก่ตัว

บางทีเราแค่ไม่ชอบตัวตนในโซเชียลของคนอื่น แต่ในชีวิตจริง ๆ ได้รู้จักกลายเป็นคนดี เราอยู่ในสังคมที่ถูกปรุงแต่งไปด้วยความฉาบฉวย และการโอ้อวด อวดรวย อวดสุข อวดดี อวดฉลาด อวดเก่ง อวดความสมบูรณ์แบบของชีวิต จริงเช่นนั้นหรือ ไม่มีใครรู้หรอก บางคนหนีสินท่วมหัว แต่ทำตัวร่ำรวย บางคนใจแคบ แต่ทำตัวเป็นป่าใจใหญ่ บางคนสร้างภาพประสบความสำเร็จ ทั้ง ๆ ที่ชีวิตล้มเหลวในทุกด้าน

หนทางชีวิตของเราต่างกัน ไม่มีใครสมบูรณ์แบบพร้อม เราเห็นสิ่งที่คนอื่นโพสต์ ก็อย่าคิดว่านั้นคือชีวิตทั้งหมดของเขา สำคัญอยู่ที่เราควรสนใจชีวิตตัวเอง หากความสุขให้ได้ในทุกวัน อยู่ในหนทาง

ของเราและเต็มทีกับชีวิต อย่าให้สิ่งที่ปรุงแต่งมาทำให้เรา “ป่วย” (ทางใจ) กลับมามองสิ่งดี ๆ ที่อยู่รอบตัว ใครชีวิตดี ก็ควรยินดีก็เท่านั้น

ใช่หรือไม่ เรามัวแต่สนใจกับเรื่องราวของคนอื่นในทุ่งกว้าง แต่เราหลงลืมเรื่องราวทางจิตวิญญาณในพื้นที่ของเรา บ่อยครั้งเราตัดสินใจคิดตามสิ่งที่ช่วยขัดเกลาความงามชีวิตภายใน หลายครั้งเราก็เลิกติดตาม unfollow พระเจ้าไป เพราะโกรธเคืองพระองค์ที่ไม่ได้ตั้งใจ วอนขออะไรก็ไม่เคยได้ เพราะเราเองเอาแต่ใจ อยากได้อะไรก็ต้องได้ โดยหารู้ไม่ว่าความรักความดีที่พระประทานให้เรา นั้น ผ่านเข้ามาทุก ๆ วัน แม้กระทั่งในความทุกข์ยากก็มีความสวยงาม

เด็กหนุ่มคนหนึ่งปรารถนาที่จะหาพื้นที่ ในดินแดนที่เต็มไปด้วยความสุขสมบูรณ์ จึงออกเดินทางเสาะหา วันเวลาผ่านไปรวดเร็ว จากที่หนึ่งไปที่หนึ่งก็ยังไม่พบดินแดนตั้งใจหวัง หลายครั้งที่เดินทางเหน็ดเหนื่อยพบต้นไม้ใหญ่ ร่มรื่น เขาก็เดินไปได้ต้นนั่งพักรับลมเย็นสบาย เพลอกลับไปก็มีต้นมาก็ออกเดินทางต่อ ผ่านลำธารน้ำใสไหลเย็นน้ำ มีเวลาลงเล่นน้ำชำระร่างกาย ได้ดื่มด่ำน้ำดื่มกระหาย เมื่อรู้ตัวก็ขึ้นจากธารน้ำแต่งตัวออกเดินทาง ผ่านหมู่บ้านเล็ก ๆ เห็นลุงป้านั่งกินข้าวกับผักต้ม เห็นแล้วก็หิว เข้าไปขอซื้อมากิน ทั้งสองกลับเชิญชวนให้กินด้วยกัน ร่วมวงสนทนา กับข้าวไม่ก็อย่างแต่รสชาติแสนอร่อย นั่งเล่าเรื่องราวที่ผ่านมา และสิ่งที่เสาะหา เมื่อนึกขึ้นได้ก็กล่าวลาจากจาก มา วันหนึ่งเกิดสะดุดก้อนหินล้มลง เกิดแผลเลือดไหล อยู่ ๆ ก็มีสาวชานามาพบ พากลับมารักษาที่หน้าบ้าน เอาสมุนไพรมาประคบจนอาการบรรเทา หญิงสาวเชิญชวนให้พักผ่อนสักคือสองคืน แต่นางมิได้สวยงามอะไร หนุ่มคนนี้ก็จึงขอตัวเดินจากไป

ปีแล้วปีเล่า ผ่านเรื่องราว ผ่านเมืองผ่านผู้คนมากมาย ก็มีอาจจะพบสิ่งที่ใจหวัง ที่สุดก็หมดลมหายใจไม่มีเรี่ยวแรงจะเดินทางต่อไป ก่อนลมหายใจครั้งสุดท้าย เขาก็ย้อนความสุขเล็ก ๆ ริมหางที่ผ่านมา แล้วจึงพบว่า นั่นมันคือความสุข ความดีงามอย่างแท้จริง บางทีไม่ต้องออกเสาะแสวงหาให้เหนื่อยเปล่า ชีวิตคนเราก็เช่นนี้แหละ เสาะหาในสิ่งที่ต้องการไปเรื่อย ๆ ไม่ได้อยู่กับร่องกับรอย ไม่ได้ติดตามพระคริสต์ **เป็นศิษย์ที่มัก UNFOLLOW พระอาจารย์**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>